

Mt 18,1-14

Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Ki a nagyobb a mennyek országában? Ő odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, és ezt mondta: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában. És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be. Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik. Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások történjenek, de jaj annak az embernek, aki megbotránkoztat!

Ha a kezed vagy lábad megbotránkoztat téged, vágd le, és vedd el magadtól: jobb neked, ha csonkán vagy sántán mégy be az életre, mint ha két kezeddel vagy két lábaddal együtt vettetsz az örök tűzre. Ha pedig a szemed botránkoztat meg téged, vágd ki, és vedd el magadtól: jobb neked, ha fél szemmel mégy be az életre, mint ha két szemeddel együtt vettetsz a gyehenna tűzére.

Vigyázzatok, nehogy egyet is megvessetek e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám arcát.

Az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett. Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy el megkeresni az eltévedtet? És ha megtalálja, bizony mondom nektek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el. Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.

Mindannyian fontosak vagyunk. Ez egyszerre jó és rossz.

Azért jó, mert fontos vagyok, az Isten szeme fénye vagyok, nem hagy elveszni, elkallódni, végtelen szeretettel szeret engem.

Azért rossz, mert ez mindenki másra is igaz. Ezt pedig emberi elménkkel nagyon nehéz befogadni: hogyan nem károsít meg engem az, ha az Isten mindenki mást is úgy szeret, mint engem?

Mind a két részéről szeretnék beszélni, és remélhetőleg eljutunk oda a végére, hogy tulajdonképpen az is jó, ami elsőre rossznak látszik...

Talán az első állítás, az, hogy Isten szeret engem, fontosnak és értékesnek tart, szokott többször elhangozni szószékekről, legalábbis ifjúsági környezetben. És ez jól is van így, hiszen mindannyiunknak nagy szüksége van arra, hogy újra és újra megerősítsen bennünket Isten, illetve az Isten embere ebben. Sokan küzdünk értéktelenség, vagy alacsony önértékelés érzésével, saját szerethetőségünk megkérdőjelezésével. S amikor rádöbbenünk, hogy Isten értékesnek és szerethetőnek tart minket, akkor fogjuk tudni igazán elkezdni élni az életünket. Mint a talentumok példázatában: azok a szolgák mertek gazdálkodni a rájuk bízott javakkal, akik bíztak a gazdában. Ha átélem, hogy Isten szeretettel bizalommal fordul felém, az szárnyakat adhat.

Amikor a szívemmel is felfedezem azt, hogy Jézus Krisztus eljött értem a világ végére, mint az elveszett bárányért a pásztor, akkor ennek a szeretetnek az átélése felszabadít a másik ember iránti szeretetre is. Az az ember, aki nem hisz a saját értékességében, szerethetőségében, nagy valószínűséggel a másik ember értékességében sem tud igazán hinni, vagy ha hisz is benne, ez nem szeretetre, hanem inkább irigységre indítja. Viszont a saját szeretett-voltom átélése a másik ember felé is megnyit. Nem lehet gyűlölködve követni Krisztust. Aki a kereszténység nevében fröcsög, az még nem értette meg igazán, hogy Isten szeretete milyen mélyre nyúlt le őerte, és mindenki másért. A pásztor képénél maradva: ő még pásztorkutyának képzele magát, és nem Krisztus által megtalált bárány. Külön kategória a vicces videók között, amikor egy birka kutyának képzele magát. De az életben nem annyira vicces, amikor emberek acsarkodnak a vallás nevében, mert valamilyen vélt vagy valós sérelem érte őket...

Felszabadító érzés az, amikor rájövök, hogy lehetek olyan, mint a kisgyermek, lehetek olyan, mint a bárány, aki a pásztorra bízta magát, és jó nekem így. Szeretve vagyok, Isten szerető tekintete megpihen rajtam. Valószínűleg ovisnál nem idősebb korú, vagy talán még fiatalabb gyerekekről beszél itt Jézus. Egy ilyen korú gyerek, amikor beszáll a család az autóba, hogy nyaralni induljanak, nem fogja végig kérdezni a szüleit, hogy ellenőrizték-e az olajsíntet, csináltak-e fékpróbát, keréknyomás, izzókészlet rendben van-e stb.? Beül, és rájuk bízta magát. Ebből a bizalomból lehet megnyílni a másik ember felé is félelem, bizalmatlanság nélkül, szeretettel.

Ezzel érkezünk el a második állításhoz, a „rossz” állításhoz. Ahhoz, hogy Isten mindenki mást is úgy szeret, mint engem. Emberi viszonylatban ez tényleg egy leértékelő kijelentés lehet, hiszen a mi

kapacitásunk eléggé korlátozott. Igazán mélyen pár embernél többet nem igazán tudunk szeretni. Nincs annyi időnk, figyelmünk, energiánk. A legelkötelezettebb elmélyültebb kapcsolat a házastársak közötti kapcsolat: ide csak egy valaki fér be. Az a férj, vagy feleség, aki azt találná mondani a házastársának, hogy attól nem szeretlek kevésbé, hogy van egy pár szeretőm is melletted, nem mond igazat.

De az Istennél másként van. Őnála a figyelem az idő és az energia is végtelen. Nála az egyik ember iránt érzett szeretete nem csökkenti a másokra jutó figyelmet, energiát. Akárcsak a Nap fénye, ami nem melegít engem kevésbé attól, hogy a mellettem állóra is sugárzik.

S ha Isten a másik embert is úgy szereti, ahogy engem, akkor – ahogy már beszéltem is erről – nekem is feladatom őt úgy szeretni, mint magamat: *Szeresd felebarátodat, mint magadat*. Magában a parancsolatban is megfogalmazódik az is, hogy magamat is szeretnem kell. Ezt persze sokan félreértik. Az egyik félreértés, az, hogy csak magamat szeretem, s a másikat nem. A másik félreértés az, hogy aki magát szereti, az csak ilyen narcisztikus, a másikat maga alá utasító módon szeretheti magát. Ezért sokan, amikor meghallják ezt a mondatot, hogy szeresd magadat, már kezdik gyűjteni a máglyához a rőzsét. És ez egy tényleg veszélyes, könnyen félreérthető mondat. Maga Jézus mondja: *Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt*. Lehet rosszul szeretni magamat, meg mást is. Sok ember például szeretetből eteti gyakorlatilag halálra a kutyáját. Hiszen egy kutya mindig örül annak, ha enni kap, ráadásul úgy tud nézni a szomorú kutyaszemeivel... Aztán csak gömbölyödik és gömbölyödik, míg tönkremennek az ízületei, meg a szíve stb. Ugyanezt csináljuk sokszor magunkkal is. Akár étellel, akár gyors örömet, megkönnyebbülést hozó tevékenységekkel (játék, nikotin, alkohol, pornó és egyéb függőségek). Ahhoz, hogy igazán értelmes és tartalmas életet élhessünk, le kell tennünk azt Jézus kezébe. Ki kell nyitnunk a görcsösen ökolbe szorított kezeinket, és elengednünk azokat a dolgokat, amiket szorongatunk. Jézus szeretetében tudjuk magunkat is igazán jól szeretni.

Ha ezzel a szeretettel szeretjük magunkat, akkor már nem érezzük rossznak azt, hogy másokkal osztozunk a szeretetben. És pont ez szabádít fel bennünket a nagyobb szeretetre. Hiszen a szeretet olyan valami, amiből minél többet osztasz meg, annál több jut neked is. Míg, ha meg akarod tartani magadnak, és szorongatod, akkor eltűnik, mint egy elolvadt hógolyó.

A mai textusunk Máté evangéliumából volt, de Lukácsnál nem sokkal. Az Elveszett Juh példázata után következik Az Elveszett Fiú példázata, amit a Tékozló Fiú példázataként ismerünk (persze ez a cím nem a bibliai szöveg része, és nem a leglényegesebb elemet ragadja meg). Ebben a példázatban Jézus a történet végén az idősebb fiúról beszél, aki nem akar bemenni, hogy megünnepelje öccse hazatértét. Irigy rá, nem akar vele osztozni. Ezért mit csinál? Kint dühöng a sötétben éhesen, míg a többiek bent lakomáznak: *Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot. Előhívott egy szolgát, és megtudakolta tőle, hogy mi történt. A szolga így felelt: A testvéred jött meg, és apád levágatta a hízott borjút, mivel egészségben visszakarta őt. Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. De az apja kijött, és kérlelte őt. Ő azonban ezt mondta az apjának: Látod, hány esztendeje szolgállok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, de te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal. Amikor pedig megjött ez a te fiad, aki parázna nőkkel tékozlta el vagyonodat, levágattad neki a hízott borjút*. Talán – reménykedhetünk – az apja könyörgésére hajlandó volt ő is bemenni később: *Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied. Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott*. Ha nem, akkor jól megbüntette az öccsét, és a „tékozló apát” is...

A Mennyei Atya szeret engem, és szereti az összes többi embert is, és ahogy minden szülő, ő is arra vágyik, hogy mi is szeressük egymást. Nem keserűen, fogcsikorgatva, úgy érezve, hogy a miénket kell odaadnunk annak, aki nem érdemli meg, hanem azzal a bizalommal, hogy van elég, amiből nekem is és a másoknak is jut. Visszatérve a Nap képére: a Nap fénye sugárzik rám és visszaverődve rólam sugározhat a másokra is. Valamint ugyanígy a másokról is visszaverődik valamennyi a Nap fényéből, ami pedig rám sugározhat, ha a közelében vagyok. Sokszor az életünkben nem látjuk magát Napot. Nem tapasztaljuk Istent közvetlen módon. De akkor is megélhetünk valamit belőle, ha szeretjük egymást.

János apostol szavaival: *A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben. Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket. Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is*.

Állítólag az öreg János, Efézus püspökeként a végén már csak ezt mondogatta: *Szeressétek egymást gyermekeim!* Azért tett így, mert úgy érezte, ebben minden egyéb megjelenik.

Ezzel a gondolattal induljunk neki ennek a tanévnek: ha szeretjük egymást az Isten szeretetével, bármi történjen is, az elég nekünk!